

Chương 3

Thời gian hãy còn sớm, từng tia nắng mai khó khăn lắm mới len lỏi qua được tầng mây, tung mình nhảy nhót, cảnh vật đẹp như tranh vẽ.

Cửa cung mở rộng, Lưu Tự đạp gió xuân bước vào trong cung, tâm trạng không vui kéo dài suốt cả quãng đường.

Hắn vốn tưởng có thêm Tề Tôn Chi gia nhập thì mình sẽ ít bị chú ý hơn, ai ngờ điều đó hoàn toàn là mơ mộng hão huyền. An Bình điện hạ vẫn đối xử với Tề Tôn Chi như thường, nhưng lại ngày càng quan tâm đến hắn, động một tí là lại truyền hắn vào cung làm bạn, động tay động chân như cơm bữa. Hắn ba phen bốn bận muốn phát cáu, nhưng lại nghĩ tới lời thiết tha căn dặn của phụ thân, cho nên đành phải nén nhịn.

Đường đường là nam nhi thân cao bảy thước, vậy mà lại phải nuốt ngược nước mắt vào trong, thật là đáng thương biết nhường nào...

Vừa bước vào cửa cung, phía sau đã có người cất tiếng gọi hắn:

- Khánh Chi!

Lưu Tự quay đầu nhìn lại, hóa ra là Tề Tôn Chi, trên mặt y vẫn mang theo nụ cười ôn hòa vạn năm không đổi:

- Sao trông đê lại không tập trung như vậy?

- Không có gì, chỉ là tối qua đê ngủ không ngon thôi. - Mỗi ngày đều gặp ác mộng bị An Bình điện hạ trêu ghẹo, hắn có thể ngủ ngon mới lạ đây!

Tề Tôn Chi đổi sang ngồi trên nhuyễn kiệu, hai người cùng nhau đi về phía trước, cả quãng đường không ai nói với ai câu nào, chẳng bao lâu thì đã tới Ngự thư phòng. Viên Hỉ đang đứng canh trước cửa, sắc mặt hồng hào, hai mắt phát sáng, vịn tay vào cánh cửa, cẩn thận nhìn ngó xung quanh.

Không chờ Tề Tôn Chi bước xuống khỏi nhuyễn kiệu, Lưu Tự đã nhanh chân chạy lên, toan nhìn một chút xem chuyện gì đang xảy ra. Hắn vừa đi tới cửa liền nghe thấy bên trong truyền ra tiếng rít:

- Mong điện hạ chấp thuận để cự thân từ quan quy ẩn!

Hắn kinh ngạc, Viên Hỉ bên cạnh cũng sợ tới nỗi rớt cả cổ, vừa quay đầu lại thấy bên cạnh không biết từ khi nào đã có thêm một người, hoảng hốt tới nỗi suýt kêu thành tiếng. Lưu Tự thấy thế thì vội vàng nháy mắt với hắn, tình hình bấy giờ mới xem như ổn thỏa.

Hắn thử dòm vào bên trong, chỉ thấy An Bình điện hạ đang ngồi ngay ngắn phía sau bàn đọc, đối diện là một người mặc quan bào xanh đậm, thì ra là Tả đô Ngự sử Tiêu Nghĩa Đức.

Kể từ khi An Bình điện hạ lên nắm quyền giám quốc, việc lâm triều mỗi ngày đã được miễn, nếu như chư vị đại thần có chuyện thì sẽ trực tiếp đến ngự thư phòng thương nghị. Hôm nay, khi vừa thảo luận xong chính sự, trong lúc chúng thần đều đã rời đi, Tiêu Đức Nghĩa lại một mình ở lại, sau đó dâng thư từ quan, mở miệng liền nói “từ quan về ở ẩn”.

Chuyện này vốn không nằm ngoài dự liệu của An Bình, cái khiến nàng bất ngờ chính là vì sao lúc nói muốn từ quan, ông ta lại nổi giận đùng đùng như bị người khác cướp mất bảo bối như thế?

Nàng ngồi sau bàn đọc sách, lặng lẽ vỗ vỗ hai tai còn đang ù lên, gương mặt nhìn bộ mặt giận dữ của Tiêu lão gia, nở nụ cười ôn hòa:

- Tiêu đại nhân làm quan đã nhiều năm, trước giờ luôn luôn tận trung với nước, vì sao giờ lại đột nhiên kiên quyết muốn từ quan quy ẩn như vậy?

Tiêu Nghĩa Đức nghe thế, càng trở nên kích động:

- Chẳng phải điện hạ đã rõ ràng rồi sao? Người thân là công chúa, đáng nhẽ ra nên tuân thủ lễ giáo, gìn giữ bổn phận, nào có thể đùa giỡn nhi tử của hạ thân như thế!

Hừm? Nói như vậy, nguyên nhân là bởi nàng không tuân thủ lễ giáo hay sao?

Nàng đùa giỡn con trai của hạ thân khi nào chứ?

An Bình nhú mày suy nghĩ một lát, trong đầu chợt lóe tinh quang, đồng thời khước miệng co rút.

Không sai, nàng không chỉ đùa giỡn, hơn nữa còn không biết sống chết mà chọc vào con trai ông ta.

Ngày đó trên sân diễn luyện, tiểu tử anh tuấn nàng gặp được chẳng phải là công tử nhà họ Tiêu hay sao!?

An Bình gờ tay đỡ cằm, ho khan một tiếng, cười trừ:

- Chuyện này... Bọn cung chẳng qua chỉ đùa một chút với lệnh lang thôi, mong Tiêu đại nhân đừng coi là thật, lại càng không nên vì chút chuyện con con như vậy mà từ quan. Nếu bởi vì sau phạm của bọn cung mà quốc gia mất đi một cánh tay, đại nhân bảo sau này bọn cung biết khai báo thế nào với phụ hoàng và mẫu hậu đây?

Tiêu Nghĩa Đức hừ lạnh một tiếng, lúc này lửa giận mới nguôi ngoai đôi chút:

- Bây giờ điện hạ thân làm Giám quốc, vẫn nên thận trọng từ lời nói đến việc làm mới phải! - Nói xong lời này, ông ta ngẩng đầu ưỡn ngực, phất áo đi ra khỏi cửa.

Hiển nhiên, chuyện từ quan ban nãy chẳng qua chỉ là uy hiếp An Bình một chút mà thôi.

Sau khi bị chỉ trích, người nào đó vẫn ngồi ngay ngắn sau bàn, chỉ là ánh mắt lúc này chột lóe lên, khóe môi cũng lặng lẽ cong lên.

Bên kia, Tiêu Đại Nghĩa vừa ra cửa thì đứng dịp chạm mặt Lưu Tụ. Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ hồi lâu, kinh ngạc không thốt lên lời. Sau đó, ông ta liếc mắt nhìn sang Tề Tồn Chi, cuối cùng chau mày tỏ vẻ đau lòng rồi dứt khoát rời đi.

Tại sao Lưu Thái phó và Tề Đại học sĩ lại cam lòng bán hai đứa bé ngoan này vào cung cơ chứ? Thật khiến người ta không nở mà!

Ngoài cửa, Viên Hỉ cuối cùng cũng vút dáng về nhiều chuyện qua một bên, đường hoàng bước vào bầm báo:

- Điện hạ, Lưu Thiếu phó tới.

- Ô? Người đâu? - Giọng nói nhiệt tình truyền ra từ trong điện, khiến cho Lưu Tụ nghe xong không khỏi cúi đầu.

An Bình rảo bước ra khỏi điện, cười híp mắt đáp lại gương mặt nặng nề của hắn, lúc nhìn sang Tề Tồn Chi, nàng lại chỉ gạt đầu cho có lệ. Sau đó, người kia cũng thờ ơ trả lễ, nhìn qua chẳng khác nào người dung qua đường.

Lưu Tụ lặng lẽ dùng chân vẽ một vòng trên đất, âm thầm gào thét: Điện hạ, ngài có thể đừng quá nhiệt tình với ta như vậy hay không?

- Khánh Chi tới thật đúng lúc, hôm nay ta có đồ tốt muốn đưa cho người, theo bồng cung đi xem một chút chứ?

Mặc dù ngoài miệng là hỏi, nhưng chưa chờ Lưu Tụ trả lời, An Bình đã cất bước đi thẳng. Dường như nàng luôn như vậy, đã nói là phải làm, không cho phép người khác phản bác. Cho nên, hai vị được đề cử vào vị trí Phò mã mặc dù không vui vẻ gì, nhưng cuối cùng vẫn phải theo sát gót chân Viên Hỉ rời đi.

Rèm che bốn phía nhuyễn kiện bị vén lên, rất tiện cho người ngồi bên trong thưởng thức cảnh xuân ven đường. Sau khi đi được một đoạn, Tề Tồn Chi gõ vào tay vịn, cười hỏi Viên Hỉ:

- Xem tuyến đường này, chẳng lẽ là tới sân diễn luyện?

Viên Hỉ đương nhiên biết chuyện giữa y và An Bình điện hạ, bệ hạ và điện hạ đối với người này đều nhún nhường ba phần, cho nên hắn đương nhiên không dám thờ ơ, vội vàng cười nịnh nọt, đáp:

- Đúng vậy, mắt nhìn của Tề đại công tử thật tốt.

Sau khi nói xong, hắn lại quay sang nhìn Lưu Tự. Ở trong cung lâu như vậy, khả năng quan sát của hắn đương nhiên được nâng lên rất nhiều. Hắn thấy rất rõ, An Bình điện hạ tương đối lạnh nhạt với Tề đại công tử, người mà điện hạ có ý chính là Lưu công tử kia. Thế là, hắn lại bắt đầu tiếp tục công việc mấy ngày gần đây - tích cực lôi kéo làm quen với Lưu Tự.

- Từ lâu đã nghe tiếng Thiệu phó đại nhân văn võ toàn tài, hắn là sư từ danh sư!?

- Phải.

- An Bình điện hạ cũng là người văn thao võ lược, sau khi du học trở về lại càng tiến bộ không ít so với trước kia.

Nghe tới đây, Lưu Tự lại nhớ tới cuộc tử thí khi trước, hậm hực đáp lại một chữ:

- Ồ!

- Thiệu phó đại nhân có muốn biết võ nghệ của điện hạ học được từ đâu không?

-... Không muốn!

-...

Tề Tôn Chi ngồi một bên mỉm cười lắc đầu.

Trước đó có vài cơn mưa xuân, cỏ xanh bốn phía sân diễn luyện được tu bổ chỉnh tề giờ lại mọc lên mầm mới, một đoàn ngựa đang tản đi khắp nơi, gặm cỏ thỏa thích. Anh Bình đứng nhìn một lúc, quay đầu thì phát hiện Lưu Tự đã tới nơi, nàng lập tức nở nụ cười, vẫy vẫy tay về phía hắn:

- Khánh Chi, mau tới đây!

Lưu Tự nhìn thoáng qua Tề Tôn Chi, chỉ thấy y không mấy may mắn để ý, trên môi vẫn là nụ cười vân đạm phong khinh thường thấy, hắn đành không cam lòng bước về phía trước.

Thân vừa tới nơi, hắn còn chưa kịp nói gì thì đã bị An Bình kéo đi. Lưu Tự muốn tránh theo bản năng, ai ngờ lực kéo của nàng lại quá lớn.

- Nghe nói gần đây Khánh Chi đang có ý tìm ngựa tốt, chẳng hay có đúng không?

Lưu Tự sững sờ tới nỗi quên cả giãy giụa, hỏi ngược lại nàng:

- Sao điện hạ lại biết?

An Bình ghé sát vào tai hắn, nói bằng giọng vô cùng mờ ám:

- Chuyện của ngươi, bổn cung đương nhiên phải quan tâm rồi! - Không biết là vô tình hay cố ý, sau khi nói xong những lời này, nàng khẽ hôn lên vành tai hắn một cái.

Cả người Lưu Tự run lên, gương mặt nhất thời đỏ bừng. Từ nhỏ, hắn đã được phụ thân giáo huấn cẩn thận, cho nên nhất mực tuân thủ lễ giáo, nào từng thân cận với nữ tử như vậy? Tuy nhiên, ngược lại với vẻ xấu hổ của hắn, nữ nhân trước mặt vẫn nở nụ cười tươi rói như gió xuân, hết như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Vành tai trong trắng của hắn lại bị đoạt mất lần đầu tiên như vậy! Ngài còn cười được sao?!!

Tề Tốn Chi ngồi cạnh đó không ngừng giơ tay lên, dùng ống tay áo che trước hai mắt, khóe môi lại không giấu được nụ cười:

- Ban ngày ban mặt, kẻ phóng túng nào phải quân tử. Điện hạ có cần vi thân tránh đi một lát không?

Sóng mắt An Bình khẽ chuyển, nàng cong môi nhìn y, gằn từng chữ:

- Tự nguyện đánh cược, thua thì phải chịu.

Tề Tốn Chi đành phải ngậm miệng.

Lúc này, vừa hay có con ngựa chạy tới, An Bình bèn nắm lấy dây cương, đưa cho Lưu Tự:

- Ngươi xem thốt ngựa này có được hay không?

Đó là một con ngựa Cao Ly, toàn thân đỏ thẫm, chân ngắn lưng rộng, khả năng chịu đựng rất tốt.

Lưu Tự lúc này còn đang xấu hổ cùng giận dữ, hắn chỉ liếc mắt một cái rồi thôi.

Thấy hắn không đáp lại, An Bình dứt khoát chỉ vào bầy ngựa đang thông dong gặm cỏ trong sân, nói:

- Chi bằng ngươi tự chọn đi.

Lưu Tự nghe thế liền ngẩn ra, giống như không dám tin, cảm giác tức giận vì bị ăn đậu hũ ban nãy cũng tiêu tan như mây khói.

Dựa vào hiểu biết của hắn trong khoảng thời gian này, nàng hắn là sẽ trực tiếp ban thưởng cho hắn tùy theo ý mình mới đúng, bởi vì...đó mới là tính cách của nàng. Khi trước, hắn vào cung chẳng phải do nàng cưỡng chế hay sao? Không phải nàng nói gì hắn đều phải làm theo sao? Tại sao bây giờ lại để hắn tự mình chọn ngựa?

Lưu Tự thật sự rất bất ngờ.

Hắn biết, sự kiên cường, mạnh mẽ, tính phong lưu của An Bình điện hạ xuất phát từ rất nhiều nguyên do. Tỷ như mẫu thân của nàng là một nữ vương, lại tỷ như nàng là nữ nhi duy nhất của bộ hạ. Nhưng mà, ai cũng có sở thích riêng của mình, hắn lại vừa hay không có hứng thú với người như nàng.

Thế nhưng không thể phủ nhận, An Bình điện hạ đối xử với hắn không tệ. Không bàn đến tặng phẩm ngày thường, chỉ riêng chuyện việc nhỏ như vậy mà nàng cũng để trong lòng đã đủ khiến hắn cảm thấy rất ngoài dự liệu rồi.

Đương nhiên, nàng ăn đậu hũ của hắn là một vấn đề hoàn toàn khác.

Trong lúc hắn còn chưa hoàn hồn, An Bình đã bước ra khỏi sân, vẻ mặt cực kỳ tự nhiên, tựa như nàng chưa từng hôn lên vành tai ai đó. Tề Tôn Chi chẳng biết từ khi nào đã mọc một cây quạt từ trong ngực ra, đang chậm rãi phe phẩy, dường như trước mắt y không phải là một bày ngựa chạy toán loạn mà là một hồ nước sóng biếc, cảnh đẹp mê li.

Chỗ ngồi của hai người khá gần nhau, đỉnh đầu là nắng xuân ấm áp, phía sau là trăm hoa đua nở, ai nấy đề tướng mạo xuất chúng, ưu nhã thờ ơ, phối lại với nhau đúng là đẹp như tranh vẽ. Có điều, thời gian trôi qua, không ai nói với ai câu nào, mãi cho tới khi Lưu Tự dắt một con ngựa trắng tới, Tề Tôn Chi mới kinh ngạc “Ồ!” lên một tiếng.

An Bình đánh mắt nhìn qua, cũng không khỏi lộ vẻ sững sờ.

- Điện hạ, vi thần nhìn trúng thớt ngựa này!

Đi bên cạnh Lưu Tự là một con ngựa cao to, toàn thân trắng muốt, hai mắt lấp lánh. Có điều, con ngựa này dường như có hơi không tình nguyện, từ đầu tới cuối liên tục hừ hừ. Đặc biệt, lúc nhìn thấy An Bình, ánh mắt nó còn lộ vẻ làm nũng.

- Đúng là ngựa tốt! - Tề Tôn Chi gật đầu cười, quay đầu nhìn sang An Bình, lại phát hiện nàng đang trừng mắt với hắn.

- Đương nhiên là ngựa tốt rồi! Đây là Tật Phong của bản cung!

- Ô, cái tên này nghe quen quá! Đây chẳng phải là con ngựa trước kia đã đập vi thần một cái sao!

-...

Cả người Lưu Tự đờ ra, vẻ mặt xấu hổ:

- Là vi thần đi quá giới hạn, mong điện hạ thứ tội!

An Bình rũ mắt, khều một chiếc lá trà trong tách. Sau đó, nàng đột nhiên nở nụ cười, đưa tách trà cho Viên Hỉ, đứng lên đi tới cạnh Lưu Tự, thân mật nói:

- Khánh Chi nói gì vậy? Chỉ cần Khánh Chi thích, ta liền tặng Tật Phong lại cho người!

Nàng vừa dứt lời, Viên Hỉ đã kinh ngạc lên tiếng:

- Điện hạ, đây chính là Tật Phong mà ngài yêu thích nhất đó!

Năm đó, sau khi Tật Phong làm Tề Tôn Chi bị thương, Sùng Đức bệ hạ vô cùng tức giận, hạ lệnh chém chết con ngựa này, nhưng lại bị An Bình liều chết ngăn cản, nàng nói: “Chỉ là một con vật mà thôi, phụ hoàng có gì phải chấp nhận như vậy?”. Lúc ấy, Đông Đức hoàng hậu còn khen nàng dám làm dám chịu, vậy mà hôm nay nàng lại muốn tặng nó cho người khác?

Sau khi Viên Hỉ hỏi nàng câu này, An Bình chỉ quét mắt nhìn hẩn một cái, quát: “Nhiều lời!”

Lưu Tự sững người tại chỗ, trong chốc lát không biết phải phản ứng ra sao. Nàng thực sự cam lòng tặng con ngựa tốt này cho hẩn? Trong đầu chợt hiện lên nụ hôn ban nãy, lẽ nào...nàng không hề đùa giỡn hẩn?

Tật Phong từ lâu đã được dạy dỗ, cho nên rất hiểu tính người, vốn còn muốn thừa dịp An Bình tiến lên mà chạy qua làm nũng, lúc nghe xong lời kia của nàng liền lập tức xoay đầu đi...

Tề Tôn Chi vuốt cằm cười gian:

- Tốt lắm! Con ngựa này tuổi không còn nhỏ, qua hai năm nữa hẩn sẽ trở nên vô dụng. Tới lúc đó, Khánh Chi có thể giao nó cho ta.

Lưu Tự và Tật Phong đồng loạt giương mắt nhìn y, sau đó, bạch mã lui dần về phía sau, không ngừng phát ra tiếng rên rỉ hừ hừ.

An Bình quay sang nhìn Tề Tôn Chi:

- Không ngờ ngay tới con ngựa người cũng không muốn buông tha!

Lưu Tự cuối cũng thức tỉnh, vội vàng buông lỏng dây cương, đưa tay quạt mồ hôi lạnh trên trán:

- Quên đi, để vi thần chọn một con khác là được!

- Ô...thật đáng tiếc...

Tề Tôn Chi phe phẩy cây quạt, đưa mắt nhìn Tật Phong, mãi cho tới khi con ngựa đáng thương kia bỏ chạy như điên mới thôi. Trong sân, đàn ngựa ngơ ngác nhìn nhau, chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra...